

September udtaler Ministeriet, at det afslaaer Andragendet begrundet paa, at der ikke foreligger nogen Oplysning om, at det Blodaarebrok, hvorfor han blev kaseret den 19. Oktober 1870, er paadraget ved Tjenesten. At det er paadraget i Tjenesten, er der jo ingen Tvivl om, men Spørgsmaalet er, om det er paadraget ved Tjenesten. Naar den ærede Finansminister desuagtet udtaler sig saa velvilligt, som han har gjort, saa har den ærede Ændringsforslagsstiller al Grund til at være den ærede Minister taknemmelig, for det giver jo dog ikke saa lidt Haab om, at naar nu det ærede Medlem gør sig yderligere Ulejlighed for saa vidt mulig yderligere at faa oplyst denne Sag — og det kunde maaske lykkes at faa det oplyst gennem Kammerater og sligt; den Gang skulde det, som Ændringsforslagsstilleren sagde, jo ikke staa i Kassationsattesten, hvorledes det egentlig hang sammen, men det skal jo nu staa der — vil Ministeren stille sig velvillig til Sagen. Jeg vil derfor anbefale ham at tage sit Ændringsforslag tilbage og saa se at tage fat i den Ende, som det forekommer mig, at Ministeren velvillig har rakt ham. Det kunde saa maaske lykkes ham med Tiden at faa gjort noget for Manden. Finansministeren har fuldstændig handlet i den Aand, som i mange Aar har gjort sig gældende i Finansudvalget, nemlig den, at vi saa vidt muligt, naar der er Tale om Folk, som ere blevne Invalider i Tjenesten, og især, naar der er Tale om Krigsinvalid, gerne ville være med til at gøre noget for dem. Og vi gøre det af finansielle Grunde trøstligere, fordi vi jo have Haab om — det er jo Naturens Lov og Orden —, at navnlig Understøttelserne til Krigsinvalid ville synke. Disse Understøttelser til Krigsinvalider synke jo nu med rızende Hurtighed her i vort Land. Men jeg maa dog gøre opmærksom paa, at Understøttelserne endnu gaa op i Millionvis; de beløbe sig endnu til halvanden Million Kr. om Aaret, hvis jeg ikke tager fejl, saa det er ikke faa Penge, der ydes her i Danmark til Krigsinvalid. Det er navnlig Understøttelserne til Krigsinvalider fra den første Krig, der tage meget stærkt af, men derimod har Humaniteten været saa stor fra Ministerens og Rigsdagens Side, at efter hvad jeg har faaet oplyst, er Invalideunderstøttelsen til Invalider fra 1864 nær ved at blive ved at holde sig, uagtet det er saa mange Aar siden. Der bliver nemlig nu taget saa humane Hen-

syn, at vi have faaet en hel Del ny med. Som sagt, Ministeren har handlet fuldstændig i den Aand, som har gjort sig gældende i Finansudvalget i mange Aar, og som Ordfører er jeg ham taknemmelig for, at han har taget saa beredvilligt Hensyn til de Ønsker, som ere fremkomne fra Finansudvalget og ogsaa have haft Tilslutning her i Tinget.

Saa er der et Andragende fra Esbjerg. Hvad dette angaar, er det jo, som den ærede Minister oplyste, ligefrem plat umuligt for os at henvise det. Thi i Hensyn til den bestaaende Lov kunne vi ikke gøre det; vi kunne ikke ved en Henviisning af et Andragende forlange, at klare Lovbestemmelser skulle ophæves. Jeg har jo ved disse Lejligheder flere Gange mindet om, at det var imod mit og mine nærmeste Meningsfællers Ønske og Villie, at vi i 1894 fik disse Ekspropriationsbestemmelser; men vi vare jo de smaa den Gang og kunde ikke sætte vor Villie igennem. Vi vidste den Gang nok, hvad det betød, naar man vedtog 30 Baner paa et Bræt og saa bestemte, at Loven af 1845 skulde anvendes; vi vidste godt, at det vilde medføre mange Kalamiteter og mange Uretfærdigheder. Og jeg kender Eksempler paa Mænd, hvem der — det er jeg overbevist om — er gjort den største Uret, f. Eks. i Aarhusegnen ved den sidste Lov om Hammelbanen. Men som den ærede Minister sagde, saa længe Loven er saaledes, kunne vi ikke forlange, at Ministeren skal bryde Loven, som er den gældende og endelige Lov indtil Dato. Hvis altsaa den ærede Forslagsstiller vil gøre noget godt for Fremtiden, maa han prøve paa, om det er muligt for ham at faa denne Lov ændret. Det ærede Medlem maa altsaa virkelig undskyldte os. I hvor meget jeg end muligvis kan være enig med ham i Princippet, kan jeg ikke tilraade at gaa med til et Andragende og en Indstilling om at forskertse bestaaende Love; og der er heller ingen Minister, der kan tage imod en saadan Indstilling. Nu vil jeg sige i dette specielle Tilfælde, som ogsaa den ærede Minister ganske rigtig udviklede, at her er jeg ikke sikker paa, at der er sket den allerstørste Uret, og jeg skal sige det ærede Medlem hvorfor: Et er det, naar en Mand ejer en Ejendom, som han har købt for mange Aar siden eller maaske arvet, og som hans Slægt maaske har besiddet i lange Tider, og der saa kommer en Jernbane og skærer et Stykke Jord fra Ejendommen. Men en anden Ting er det, naar en Mand spekulerer og